

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobců: **a) H. M., b) nezl. V. M., c) S. M.**, všichni zastoupeni JUDr. Petrem Bokotejem, advokátem se sídlem Táboritská 23, 130 87 Praha 3, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců,** se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4, proti rozhodnutím ministra vnitra ze dne 10. 4. 2009, č. j. MV-6450/VS-2009, č. j. MV-6446/VS-2009 a č. j. MV-6454/VS-2009, v řízení o kasační stížnosti žalobců a) až c) proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 9. 11. 2011, č. j. 9 Ca 118/2009 – 63,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobci **nemají** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Odměna ustanoveného advokáta JUDr. Petra Bokoteje **se určuje** částkou 7740 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

IV. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobci a) až c) dne 4. 11. 2008 požádali o vydání povolení k trvalému pobytu podle § 67 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o pobytu cizinců“). Rozhodnutími ze dne 22. 12. 2008, č. j. OAM-1129-6/TP-2008, č. j. OAM-1130-5/TP-2008,

č. j. OAM-1128-6/TP-2008, Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, žádosti zamítl podle § 75 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců. O rozkladech žalobců rozhodl ministr vnitra rozhodnutími ze dne 10. 4. 2009, č. j. MV-6450/VS-2009, č. j. MV-6446/VS-2009 a č. j. MV-6454/VS-2009, tak, že podané rozklady zamítl a ztotožnil se se závěry vyslovenými v rozhodnutích správního orgánu prvního stupně.

[2] Žalobci brojili proti citovaným rozhodnutím ministra vnitra žalobami podanými u Městského soudu v Praze. Ten usnesením ze dne 10. 7. 2009, č. j. 9 Ca 118/2009 - 20, spojil věci ke společnému projednání (výrok I.), přiznal žalobcům osvobození od soudních poplatků (výrok II.) a k ochraně jejich práv jim ustanovil zástupcem pro řízení advokáta JUDr. Petra Bokoteje (výrok III.). Poté městský soud rozsudkem ze dne 9. 11. 2011, č. j. 9 Ca 118/2009 - 63, žaloby zamítl. Neshledal důvodnými námitku porušení procesních práv žalobců ani námitku naplnění podmínek pro udělení trvalého pobytu.

II. Kasační stížnost a vyjádření k ní

[3] Žalobci a) až c) (dále též „stěžovatelé“) napadli rozsudek městského soudu včas podanou kasační stížností. Přisvědčili závěru městského soudu, že se snaží dlouhodobě etablovat na území České republiky. Stěžovatelka a) si v tuzemsku již našla zaměstnání odpovídající její kvalifikaci, stěžovatel c) vzhledem k nejistotě pobytu nemůže navázat dlouhodobý pracovní poměr a stěžovatelka b) se v České republice narodila a nezná jiné prostředí.

[4] Stěžovatelé si jsou vědomi skutečnosti, že soud při přezkumu správních rozhodnutí přihlíží ke skutečnostem rozhodným v době vydání rozhodnutí, nicméně nepřímo by podle jejich názoru měl přihlédnout i ke skutečnostem nastalým po vydání napadeného rozhodnutí.

[5] Ve vztahu ke stěžovatelce a) městský soud dospěl k závěru, že nebyla splněna podmínka uvedená v § 67 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, že žádost je nutné podat do 2 měsíců po pravomocném ukončení řízení o udělení mezinárodní ochrany. Podle stěžovatelky lze sice obecně souhlasit se závěrem, že neznalost zákona neomlouvá, avšak nejedná-li se o prekluzivní lhůty, lze zmeškání lhůty prominout. V případě prekluzivní lhůty by bylo možné uvažovat o odstranění tvrdosti zákona.

[6] Ohledně žádosti stěžovatelky b) městský soud uzavřel, že nebyla naplněna podmínka podle § 67 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, tj. podmínka nepřetržitého čtyřletého pobytu na území České republiky. K tomu stěžovatelé odkázali na výše uvedenou argumentaci ohledně nedodržení zákonem požadovaných lhůt. Stejně tak stěžovatelé odkázali na tuto argumentaci ve vztahu ke stěžovateli c), jehož žádost byla zamítnuta pro nenaplnění podmínek § 67 odst. 1 a 5 zákona o pobytu cizinců.

[7] Stěžovatelé se tedy neztotožňují se závěrem městského soudu, že § 67 zákona o pobytu cizinců nepřipouští možnost správního uvážení a prominutí podmínky pro udělení povolení k trvalému pobytu. Podle jejich názoru lze výjimečně tvrdost zákona odstranit s přihlédnutím ke všem dalším okolnostem.

[8] Ze všech shora uvedených důvodů stěžovatelé navrhli, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Městského soudu v Praze zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[9] Žalovaný se ve svém vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil s argumentací městského soudu uvedenou v napadeném rozsudku. Odkázal na příslušné správní spisy, zejména na rozhodnutí ministra vnitra, a navrhl, aby byla kasační stížnost zamítnuta.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[10] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobami oprávněnými, a není důvodné kasační stížnost odmítnout pro nepřípustnost. Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti [§ 109 odst. 3, 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.)].

[11] Kasační stížnost není důvodná.

[12] Podstatou podané kasační stížnosti je názor stěžovatelů, že v jejich případě měl správní orgán přihlédnout ke všem okolnostem projednávaného případu a prominout jim nesplnění podmínek pro udělení povolení k trvalému pobytu. Neztotožnili se se závěry městského soudu, že § 67 zákona o pobytu cizinců nepřipouští možnost správního uvážení a prominutí zákonných podmínek pro udělení trvalého pobytu [důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.].

[13] Podle ustanovení § 67 zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 31. 12. 2008:

> *(1) Povolení k trvalému pobytu se po 4 letech nepřetržitého pobytu na území vydá na žádost cizinci, který na území pobývá v rámci přechodného pobytu po ukončení řízení o udělení mezinárodní ochrany za podmínky, že nejméně poslední dva roky probíhalo řízení o udělení mezinárodní ochrany, včetně případného řízení o kasační stížnosti.*
>
> *(2) Povolení k trvalému pobytu se vydá, je-li žadatelem cizinec, který*
> *a) je mladší 18 let,*
> *b) se není schopen o sebe sám postarat z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, nebo*
> *c) je osamělý a starší 65 let.*
>
> *(3) Povolení k trvalému pobytu se může při splnění podmínek uvedených v odstavci 1 dále vydat, je-li žadatelem cizinec,*
> *a) který je rodičem cizince uvedeného v odstavci 2 písm. a) nebo b),*
> *b) kterému byl rozhodnutím příslušného orgánu cizinec uvedený v odstavci 2 písm. a) nebo b) svěřen do péče, nebo*

c) který je jiným přímým příbuzným ve vzestupné nebo sestupné linii cizince uvedeného v odstavci 2, na jehož osobní péči je cizinec uvedený v odstavci 2 závislý.

(4) Žádost je při splnění podmínek v odstavci 1 oprávněn podat i cizinec, který o vydání tohoto povolení žádá z jiných důvodů hodných zvláštního zřetele.

(5) Žádost lze podat ministerstvu nejpozději do 2 měsíců po pravomocném ukončení řízení o udělení mezinárodní ochrany.

(6) Povolení k trvalému pobytu může být vydáno cizinci uvedenému v odstavci 3 pouze bylo-li toto povolení vydáno cizinci uvedenému v odstavci 2.

(7) Splnění podmínky nepřetržitého pobytu na území lze prominout z důvodů hodných zvláštního zřetele, zejména je-li oprávněným cizincem osoba mladší 15 let nebo nepříznivý zdravotní stav žadatele nastal za pobytu na území.

(8) Splnění podmínky podat žádost nejpozději do 2 měsíců po pravomocném ukončení řízení o udělení mezinárodní ochrany lze prominout cizinci uvedenému v odstavci 3, pokud řízení o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany skončilo dříve než řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany cizince uvedeného v odstavci 2.

[14] Ze správního spisu vyplynuly následující skutečnosti. Žádost stěžovatelky a) o vydání povolení k trvalému pobytu ze dne 4. 11. 2008 zamítl žalovaný rozhodnutím ze dne 22. 12. 2008, č. j. OAM-1129-6/TP-2008. Konstatoval, že stěžovatelka a) požádala o udělení mezinárodní ochrany dne 1. 12. 2004; toto řízení skončilo ve smyslu § 67 odst. 1 zákona o pobytu cizinců dne 14. 8. 2006 nabytím právní moci rozsudku Krajského soudu v Brně ve věci mezinárodní ochrany ze dne 29. 6. 2006, č. j. 36 Az 109-2005 - 24. Žalovaný uvedl, že stěžovatelka a) nesplnila podmínku délky řízení o mezinárodní ochrany po dobu minimálně dvou let (§ 67 odst. 1 zákona), neboť celé řízení o udělení mezinárodní ochrany trvalo zhruba 20 měsíců. Nebyla splněna ani podmínka vyplývající z § 67 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, že žádost o trvalý pobyt lze podat nejpozději do dvou měsíců od pravomocného ukončení řízení o udělení mezinárodní ochrany, neboť žádost byla podána po více než dvou letech. K podanému rozkladu ministr vnitra v rozhodnutí ze dne 10. 4. 2009, č. j. MV-6450/VS-2009, uvedl, že nenaplnění podmínky minimálně dvouletého probíhajícího řízení o udělení mezinárodní ochrany uvedené v § 67 odst. 1 zákona nelze prominout, neboť zákon tuto možnost nepřipouští. Proto se případné prominutí podmínky podle § 67 odst. 5 zákona, resp. posuzování naplnění dalších podmínek, jeví jako nadbytečné.

[15] Žádost stěžovatelky b) o vydání povolení k trvalému pobytu ze dne 4. 11. 2008 zamítl žalovaný rozhodnutím ze dne 22. 12. 2008, č. j. OAM-1130-5/TP-2008. Konstatoval, že stěžovatelka b) požádala o udělení mezinárodní ochrany dne 28. 8. 2006; toto řízení skončilo ve smyslu § 67 odst. 1 zákona o pobytu cizinců dne 15. 10. 2008 nabytím právní moci usnesení Nejvyššího správního soudu ve věci mezinárodní ochrany ze dne 16. 9. 2008, č. j. 8 Azs 17/2008 - 75. Žalovaný uvedl, že stěžovatelka b) nesplnila podmínku délky nepřetržitého pobytu v České republice po dobu minimálně 4 let (§ 67 odst. 1 zákona), neboť se narodila dne 9. 7. 2006. Vzhledem k tomu, že oběma rodičům žadatelky

[stěžovatelé a) a c)] byla žádost o udělení trvalého pobytu zamítnuta, neprominul žalovaný tuto podmínku podle § 67 odst. 7 zákona, neboť takové rozhodnutí by nebylo v zájmu rodiny. K podanému rozkladu ministr vnitra v rozhodnutí ze dne 10. 4. 2009, č. j. MV-6446/VS-2009, uvedl, že zákonné podmínky pro udělení povolení k trvalému pobytu nebyly v posuzovaném případě naplněny a ztotožnil se s argumentací správního orgánu prvního stupně ve vztahu k možnému prominutí podmínky nepřetržitého čtyřletého pobytu na území České republiky.

[16] Žádost stěžovatele c) o vydání povolení k trvalému pobytu ze dne 4. 11. 2008 zamítl žalovaný rozhodnutím ze dne 22. 12. 2008, č. j. OAM-1128-6/TP-2008. Konstatoval, že stěžovatel c) požádal o udělení mezinárodní ochrany dne 26. 2. 2007; toto řízení skončilo ve smyslu § 67 odst. 1 zákona o pobytu cizinců dne 12. 6. 2008 nabytím právní moci usnesení Nejvyššího správního soudu ve věci mezinárodní ochrany ze dne 26. 5. 2008, č. j. 5 Azs 49/2008 - 43. Žalovaný uvedl, že stěžovatel c) nesplnil podmínku délky řízení o mezinárodní ochrany po dobu minimálně dvou let (§ 67 odst. 1 zákona), neboť celé řízení o udělení mezinárodní ochrany trvalo zhruba 16 měsíců. Nebyla splněna ani podmínka vyplývající z § 67 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, že žádost o trvalý pobyt lze podat nejpozději do dvou měsíců od pravomocného ukončení řízení o udělení mezinárodní ochrany, neboť žádost byla podána po téměř 5 měsících. K podanému rozkladu ministr vnitra v rozhodnutí ze dne 10. 4. 2009, č. j. MV-6450/VS-2009, uvedl, že nenaplnění podmínky minimálně dvouletého probíhajícího řízení o udělení mezinárodní ochrany uvedené v § 67 odst. 1 zákona nelze prominout, neboť zákon tuto možnost nepřipouští. Proto se případné prominutí podmínky podle § 67 odst. 5 zákona, resp. posuzování naplnění dalších podmínek, jeví jako nadbytečné.

[17] Podle zákona o pobytu cizinců je povolení k trvalému pobytu možné vydat tehdy, jestliže je splněna: 1) podmínka nepřetržitého pobytu na území České republiky v délce alespoň 4 let; 2) podmínka pobytu na území v rámci přechodného pobytu po ukončení řízení o udělení mezinárodní ochrany; 3) podmínka podání žádosti nejpozději do 2 měsíců po ukončení řízení o udělení mezinárodní ochrany; 4) podmínka trvání řízení o udělení mezinárodní ochrany, včetně případného řízení o kasační stížnosti, nejméně 2 roky. Tyto podmínky musí být splněny kumulativně (přiměřeně srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2010, č. j. 4 As 30/2009 - 69, nebo ze dne 6. 1. 2011, č. j. 8 As 28/2010 - 89; oba dostupné www.nssoud.cz).

[18] Stěžovatelé v kasační stížnosti namítali, že žalovaný měl přihlédnout k okolnostem projednávaného případu a prominout jim nesplnění podmínek pro vyhovění žádosti o trvalý pobyt. Nejvyšší správní soud však stěžovatelům nepřisvědčil a ztotožnil se s hodnocením žádostí stěžovatelů a) až c) o trvalé povolení provedeným žalovaným, které následně aproboval v napadeném rozsudku i městský soud.

[19] Ve vztahu ke stěžovatelce a) žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že nebyly naplněny podmínky č. 3 a č. 4 (srov. bod [17] shora). Vzhledem k tomu, že podmínku minimálně dvouletého probíhajícího řízení o udělení mezinárodní ochrany (podmínka č. 4) nelze prominout, žalovaný již oprávněně blíže nehodnotil, zda by bylo v předmětné věci možné prominout podmínku č. 3. Taková úvaha byla v projednávané věci bezpředmětná, neboť jak již bylo vysvětleno výše, všechny zákonné podmínky pro

vyhovění žádosti o trvalý pobyt (§ 67 zákona o pobytu cizinců) musí být splněny kumulativně. Není-li některá z podmínek, jejíž nenaplnění nelze podle zákona prominout, splněna, jsou jakékoliv další úvahy o naplnění zbývajících podmínek nadbytečné. Popsaný závěr žalovaného má plnou oporu ve zjištěném skutkovém stavu, neboť řízení o udělení mezinárodní ochrany probíhalo u stěžovatelky a) od 1. 12. 2004 do 14. 8. 2006, tj. necelých 21 měsíců; podmínka minimálně dvouletého probíhajícího řízení o udělení mezinárodní ochrany tedy u stěžovatelky a) nebyla splněna.

[20] Obdobný závěr je nutné zaujmout i ve vztahu ke stěžovateli c), neboť také v tomto případě žalovaný konstatoval, že nebyly naplněny podmínky č. 3 a č. 4. Jak již bylo uvedeno v bodě [19], podmínku minimálně dvouletého probíhajícího řízení o udělení mezinárodní ochrany (podmínka č. 4) nelze prominout. Žalovaný tak již nebyl povinen dále hodnotit, zda by bylo v předmětné věci možné prominout podmínku č. 3. Ze spisového materiálu jasně vyplývá, že řízení o udělení mezinárodní ochrany probíhalo u stěžovatele c) od 26. 2. 2007 do 12. 6. 2008, tj. necelých 16 měsíců; podmínka minimálně dvouletého probíhajícího řízení o udělení mezinárodní ochrany tedy u stěžovatelky c) nebyla splněna.

[21] Ani u rozhodnutí žalovaného týkajícího se stěžovatelky b) Nejvyšší správní soud pochybení žalovaného neshledal. V projednávaném případě nebyla splněna podmínka č. 1, tj. nepřetržitý pobyt na území České republiky po dobu 4 let, neboť stěžovatelka se narodila 9. 7. 2006. Žádost o trvalý pobyt byla podána v listopadu 2008, tj. v době, kdy byla stěžovatelka ve věku 2 let a 4 měsíců. Prominutí této podmínky lze podle § 67 odst. 7 zákona o pobytu cizinců prominout, nicméně žalovaný v napadeném rozhodnutí k tomuto kroku nepřistoupil s odůvodněním, že oběma rodičům stěžovatelky b) nebylo trvalé povolení vydáno. Proto by podle žalovaného udělení tohoto povolení stěžovatelce b) bylo v rozporu se zájmy rodiny. I zde Nejvyšší správní soud přisvědčil městskému soudu, že žalovaný přezkoumatelným způsobem své rozhodnutí odůvodnil a vysvětlil, za jakých důvodů nebyla stěžovatelce b) podmínka nepřetržitého čtyřletého pobytu prominuta.

[22] Lze tak uzavřít, že Nejvyšší správní soud žádné vytýkané vady napadených rozhodnutí žalovaného neshledal. Všechna tři rozhodnutí byla vydána v souladu se zákonem a na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu. Závěry žalovaného o neprominutí podmínek pro udělení trvalého pobytu jsou formulovány přezkoumatelným způsobem a mají oporu v zákoně; žalovaný tedy meze správního uvážení v napadených rozhodnutích nepřekročil ani z nich nevybočil. Námitka nesprávného posouzení podmínek pro vyhovění žádosti o trvalé povolení je proto nedůvodná.

[23] Stěžovatelé v kasační stížnosti dále konstatovali, že soud by měl při přezkumu správních rozhodnutí nepřímo přihlédnout i ke skutečnostem nastalým po dni vydání napadeného rozhodnutí. Uvedená námitka je formulována obecně a bez jakékoliv vazby na konkrétní skutkové děje a okolnosti projednávaného případu. S odkazem na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78, publikovaný pod č. 2162/2011 Sb. NSS, www.nssoud.cz, tak na uvedenou námitku nelze nahlížet jako na žalobní bod, který by byl způsobilý založit kasační přezkum. Nejvyšší správní soud se proto uvedenou námitkou blíže nezabýval.

IV. Závěr a náklady řízení

[24] Nejvyšší správní soud proto ze všech výše uvedených důvodů podle § 110 odst. 1 s. ř. s., poslední věty, zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou.

[25] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Žalobci neměli ve věci úspěch, a nemají proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému pak v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nevznikly.

[26] Usnesením Městského soudu v Praze ze dne 10. 7. 2009, č. j. 9 Ca 118/2009 - 20, byl stěžovatelům pro řízení o podaných žalobách ustanoven zástupcem advokát JUDr. Petr Bokotej; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s.). Ustanovenému zástupci náleží mimosmluvní odměna podle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. (advokátního tarifu). Soud proto přiznal ustanovenému zástupci v souladu se sazbou mimosmluvní odměny 3x 2100 Kč za jeden úkon právní služby při zastupování 3 osob, jímž bylo podání kasační stížnosti [ustanovení § 7 bod 5 ve spojení s § 9 odst. 3 písm. f) advokátního tarifu], snížené o 20 %, tedy 5040 Kč (ustanovení § 12 odst. 4 advokátního tarifu), a dále 2100 Kč za poradu zástupce s žalobkyní a) přesahující jednu hodinu dne 13. 12. 2011 [ustanovení § 11 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 11 odst. 3 advokátního tarifu] a 2x 300 Kč jako paušální náhradu výdajů s těmito úkony spojenými [ustanovení § 13 odst. 3 advokátního tarifu]. Celkem tedy zástupci náleží 7740 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. února 2012

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu